

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: HØJT VIOLINENS STEMME KLANG

Citation: Drachmann, Holger: "HØJT VIOLINENS STEMME KLANG", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 130. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid65712/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

HØJT VIOLINENS STEMME KLANG

Højt Violinens Stemme klang.
 Man jo og dansed, talte, sang —
 Et Babelsprog fuldstændigt.
 Formalitetens stive Dragt
 Som Offer var for Vinen bragt, —
 Man mored sig ubændigt.

Men ude, hvor bag mørke Sky
 Den blanke Maane krøb i Ly
 Med Søen koketterende,
 Ad Havens lønlige snoede Gang
 I Kjole kort, i Kjole lang
 Gik han og hun spadserende.

Han var saa hed, hun var saa varm,
 Hun støtted ømt sig ved hans Arm;
 Her var dog saa romantisk.
 Her var saa skønt i Maaneskør,
 Og indenfor, ja inde der
 Var maaske vel — bachantisk!

„Ja, Frøken, De har ganske Ret,
 Den „store Verden“ gør os træt;
 Naturen ventligt vinker. —
 Se, nedde hist ved Søens Bred,
 — Et Symbolum paa landlig Fred —
 Et Lys i Hytten blinker.

Og ikke sandt, hvis jeg Dem bød
 Et Liv med mig i Hyttens Skød
 Fjernt fra den store Verden,
 Da fulgte De jo gerne med;
 Stærk er jo Deres Kærlighed, —
 Ja ikke sandt, det er den?“

Hun bøjede sig og slap hans Arm,
 Og glatted Kjolen med en Larm,
 Som skulde fylde Pausen.
 „Ak, Duggen har mig rent spolert
 Min Kjole. — Jeg er engageret
 Af Greven til Kehrauss'en.

PYRAMIDEN

Der nye Farao blev sat i Herskersædet.
Og hist paa Sletten, den forladte, øde,
Man skyndte alt sig at betegne Stedet,
Hvor Fyrsten skulde hvile blandt de døde.

En snever Grotte bygges op fra Grunden;
Sejgt som en Edderkop maa Slaven slide,
Til Grotten trindt med Murværk er omspunden,
Og over Grotten staar — en Pyramide.

Endnu en miniature. Men daglig føjes
Sten over Sten paa alle fire Sider;
Og aarlig Mausoleets Top forhøjes,
Mens Fyrsten fremad paa sin Bane skrider.

Et muret Bjerg. Med Centnertyngde knuger
Stenkæmpens Legem Gravens snevre Hytte.
Der inde sidder Døden tavs og ruger
Ved Sarkofagen paa sit sikre Bytte.

* * *

Et bittert Sprog om Livets Lov Du taler,
Stenhaarde Kæmpe paa den øde Slette.
Vort Liv, fra det ta'er Fart indtil det daler,
I skarpe Omrids skildrer Du — med Retie.

Med Herskerstempel sættes vi i Livet, —
Og vares ad, at vi skal dø og lide.
Og en og anden Slave bliver givet
Bestilling paa — en lille Pyramide.

Den vokser daglig under travle Hænder,
Den kaster paa vor Vej sin mørke Skygge.
Paa Sorgers Ildested Stenene man brænder,
Og ufortrødent bli'r man ved at bygge.

Et muret Bjerg. Vi stønner under Vægten.
Den ranke Skikkelse mod Jorden tvinges;
Og følgende den fælles Lov for Slægten
Til Døden vi som sikkert Bytte bringes.